

ПРИКАЗНА ЗА ДРУГАРСТВО

ДАНИЈЕЛА КНЕЗ И ИВАН ДРАЏЛ

RAREDISEAYDAY.ORG

Лука многу сака да игра, а, како и секое дете ги
обожава играчките.
Тој чита книги и си игра со авиончиња и плишани
мечиња.
Преку имагинацијата тој често патува во својот
чудесен свет и заборава на сите околу него. Кога
ова се случува, Лука е пресреќен.

Но, Лука не е *секогаш* среќен. Тој живее со ретка болест со чудно име коешто не може ни да го изговори.

Поради болеста Лука често е уморен, чувствува болка, па затоа многупати е тажен. Затоа ретко излегува да си игра надвор, а, и нема многу другарчиња.

Мама и тато често го носат кај различни доктори. Лука не секогаш разбира што велат чичковците во белите мантили, тој само сака да биде здрав како дрен и да си игра надвор со другарчиња.

Еден сончев ден, Лука за првпат отиде во градинка. Имаше многу деца со кои сакаше да другарува.

Лука седна до детенце кое се викаше Стефан, а тој веднаш го викна Лука заедно да прават кула од коцки.

Заедно направија висока кула, на која и обајцата се израдуваа. Сите деца се собраа околу нив да ја видат таа чудесна кула.

Првиот ден помина супер! Но, дојде време да се игра надвор.

„Ајде да трчаме!“ – предложи Стефан.

„Ама јас не можам да трчам.“ – Лука натажено одговори.

„Леле!“ – Стефан зачудено рече – „Штета, јас многу сакам да трчам. Ајде, ќе се видиме подоцна.“

Стефан истрча на игралиштето, а, Лука седна и тажно гледаше низ прозорецот како си играа другите дечиња.

Како што минуваа деновите, Лука често остануваше сам внатре, затоа што не можеше и тој да си игра и да трчка наоколу како другите дечиња. Не сакаше на никого да каже колку навистина беше тажен и осамен.

Понекогаш, мама и тато ќе дојдеа порано во градинка да го земат за да одат кај чичковците со бели мантили. Еднаш, дури и не отиде на роденден кај другарче затоа што требаше да оди во болница. Поради тоа многу се вознемири и му се изронаа неколку солзи по обравчето.

Во градинка, другите деца зборуваа меѓусебе дека Лука е чудно момче и дека не сакаа да си играат со него. Едно девојче не го повика на роденден зашто нејзината мајка ѝ рекла дека подобро е Лука да не дојде.

„Зошто да го викнеш на роденден кога тој не може да си игра со вас? Секогаш си седи сам во ќошето дури си играте вие.“ – рече мајката. Така, Лука уште толку се натажи.

Еден ден Стефан, другарчето на Лука, си ја повреди ногата и мораше да носи гипс. Седна до Лука и заедно ги гледаа другите дечиња како си играат и трчаат. Му беше тешко на Стефан да седи настрана, сам, цел ден.

„Многу ми е жал што се повреди“ – рече Лука – „Се надевам дека што побрзо ќе оздравиш и ќе можеш повторно да трчаш.“

Тој ден Стефан длабоко се замисли и осети како му е на Лука секој ден да гледа како другите деца си играат, а тој не може.

Дури тогаш сфати колку му е тешко на Лука да седи сам, цел ден, секој ден и дека Лука нема друг избор за да може да игра надвор.

По неколку недели, ногата на Стефан заздравува и тој повторно можеше да трча. Но, не заборави колку тажен се чувствуваше кога не можеше да трча. На крај, се одлучи, ќе му помогне на Лука!

Како што се наближуваше неговиот роденден, Лука многу се плашеше дека никој нема да дојде на забавата, зашто ниту едно дете не сакаше да се дружи со него.

Но, она што Лука не го знаеше, е дека Стефан му припрема големо роденденско изненадување...

На роденденскиот ден Лука чекаше во игротеката. На масичките имаше и сокчиња и торта, но, децата ги немаше...

Одеднаш, се слушна детски џагор! Стефан силно ја турна вратата и влезе во игротеката а, зад него, како војничкиња, беа наредени сите дечиња од одделението. Сите дојдоа на роденденската забава. Носеа еден тон коцки и боички и хартија во различни бои. Смислија голем број игри што можат да се играат внатре, со натпревари во градење кули од коцки и кој најбрзо ќе нацрта и набои.

Пред да дојдат, Стефан ги собра сите дечиња и им објасни дека Лука многу сака да игра најразлични игри и да се дружи со сите дечиња, но поради болеста не смее да се уморува. Игрите што се играат внатре, дома, се многу подобри за него. После убавото објаснување на Стефан, сите деца сфатија како се чувствува Лука и со сјај во очите сакаа да му помогнат.

Лука беше воодушевен.

После изненадувачката роденденска забава, Стефан често доаѓаше да седи заедно со Лука. Дури и другите деца доаѓаа и си играа сите заедно, внатре. Лука пак мораше да често да оди кај чичковците доктори, во болница, но никогаш повторно не се почувствува осамено.

Кога Лука порасна, тој веќе беше познат сликар, па многу од другарите од одделението доаѓаа на неговите изложби, кадешто гордо им кажуваа на новинарите дека им е другар. Лука никогаш не ја заборава добрината на неговите другари. А, тие, никогаш повеќе не отфрлија некој кој е различен од нив. Научија да бидат добри другари и уште подобри личности.

ПРИКАЗНА ЗА ДРУГАРСТВО

ОРИГИНАЛНО ИЗДАНИЕ НА СРПСКИ, ДАНИЈЕЛА КНЕЗ
И ИВАН ДРАЈЗЛ

ВО СОРАБОТКА СО ДЕНОТ НА РЕТКИ БОЛЕСТИ ОВАА
КНИГА Е АДАПТИРАНА ОД АНГЛИСКИ НА
МАКЕДОНСКИ ЈАЗИК ОД ХРИСТИНА СТОЈМИРОВА /
ЖИВОТ СО ПРЕДИЗВИЦИ

RAREDISEASEDAY.ORG